

EESTI POLITSEILEHT

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 40 (302)

8. oktoobril 1927 a.

VII. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.

Tellimise hind: aastas Mk. 1000.—
 poolaastas " 500.—
 veerandaastas " 250.—

Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:

aastas Mk. 800.—
 poolaastas " 400.—
 veerandaastas " 200.—

Üksik number maksab Mk. 25.—

Avatud k. $\frac{1}{29}$ — $\frac{1}{23}$. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1
 Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24

Kuulutuste hinnad:

$\frac{1}{1}$ lehek. Mk. 4000.—	$\frac{1}{4}$ lehek. Mk. 1000.—
$\frac{1}{2}$ " " 2000.—	$\frac{1}{8}$ " " 500.—
$\frac{1}{3}$ " " 1350.—	$\frac{1}{16}$ " " 250.—

Tunnistuste kaotuste kuulutused Mk. 100.—
 Lehe eesküljel 75%, tekstis 100% kallim.

Aadressi muutmise 30 mk.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
 Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) A. Dadashev, Erakaebuse korras jälgitavaist kuritegudest. 2) E. Maddison, Trükitööde alalhoidmisest. 3) A. Liit, Kaebeluse psühholoogiast. 4) Mõnd maarajooni konstaabli paberite täitmisest. 5) Konstaablite kviitungiraamatutest. 6) Kriminaalpolitsei naisametnikud Saksamaal. 7) Ametlik osa. 8) Küsimusi ja kostmisi. 9) Kuulutusi.

Erakaebuse korras jälgitavaist kuritegudest.

A. Dadashev.
 (Lõpp.)

Ühenduses sellega kutsub kaebeluse esitamiseõigus esile veel mõningaid teisi tähtsaid küsimusi. Nõnda on kõigepealt väga tähtis selgitada, millistel juhusel ja kui kaugele ulatub kahjusaaja õiguste sfäär kaebe esitamiseks erasüüdistuse asjus. Tähendatud õiguse piiramisest ei kõnele seadus kusagil, ent kas järgneb veel sest, et see õigus millegagi ega kellegi poolt pole piiratud või ümberpöörduvalt mõningatel põhjustel teovõime kaotanud isikutel peab see ka teatud määral siin puuduma

Teovõime piiramine võib sündida kahesugustel põhjustel: 1) füüsilistel (näit. alaealsus, hullumeelsus, kurtumus); 2) subjekti enese tegevuse läbi väljakutsutud põhjustel (pillavus, maksujõuetus, õi-

guste kaotavus). Erilist tähelepanu väärib allpool selginevail põhjusil teovõime piiramine esimese liigituse juures. Puudutan ainult alaealsust, sest kõik, mis puutub viimasesse, saab ühesugustel alustel laialdatud ka hullumeelsusele ja kurtummusele.

v. Rezoni ja Tauber'i vaatekohaga, alaealistele kaebe esitamiseõiguse andmise suhtes erasüüdistuse asjus, lähen täiesti lahku. v. Rezoni arvamise järele tuleb jõuda otsusele, et igal üksikul juhusel tuleb, nagu alaealiste kohtule allutamise korral, selgitada, kas kahjusaaja alaealine toimib kaebuse esitamisel või mitte-esitamisel (sic) arusaavusega või mitte. Arusaavuse korral ei ole alust talle kaebuse esitamiseõigust keelata, ent arusaav-

vuse puudusel selle õiguse kasutamine kahjusaajal enesel pole üldse mõeldav, sest ei saa ükskõik millist õigust ju tarvitada ilma, et ei oleks arusaamist tema sisaldavusest.

Silmnähtavalt on see arvamus vale ja eriti just sellest küljest, millisel alusel v. Rezon teda läbi viib, s. o. faktilise võimaluse seisukohalt. Kõigepealt, mil viisil oleks võinud milline tahtes asutis asuda kahjusaaja usutlemisele ilma, et viimane oleks esitanud kaebust? Kelle kohuseks oleks sel puhul vastava asutise informeerimine sündmusest enesest, mille põhjal oleks võidud kaebust esitada, kuid seda ei ole aga tehtud? Edasi, mida peaks võtma ette see asutis (nähtavasti ringkonnakohus) kui ta, ükskõik mil viisil, kas või ajalehtede kaudu oleks saanud teateid sündmusest, mille üle arusavusetu kahjusaaja ei esitanud kaebust? v. Rezon sellest midagi ei räägi ja nähtavasti sellepärast, et temalt esitatud reegli alla ei saa viia üksnes mõnd juriidilist fundamenti, vaid ka lihtsalt tema praktilise teostamise mõttes ei kannata mingit kriitikat.

Eradotsent Tauber, keda ma ülalpool puudutasin, käesoleva küsimuse suhtes on arvamusel, et alaealine, alla 17 a., ei saa esitada isiklikult kaebust. Seda võivad tema asemel teha kas vanemad, eestkostjad või hooldajad, keda alla 14 a. lapsealine võib paluda eestkostja asemele. (L. Tauber. „Kahjusaaja kaebus“ 1909. a., lhk. 244). Aluseid säärasele arvamusel näeb Tauber tsiviilseaduste määrustes. (Tsiiv. kohtup. sead. § 19; §§ 175 ja 256 X pt. j. I). Sellelt seisukohalt, et kasulik oleks juhtnõrina üle viia üldised, sellesse küsimusse puutuvad tsiviilseaduste määrused ka kriminaalõiguse sfääri, juhüib Tauber tähelepanu tsiviil-seadustamise allikale, millistes aga siiski otsekohesed, kõne all olevasse küsimusse puutuvad näpunäited puuduvad.

Mina arvan, et kriminaalseadused vastandina tsiviilseadustele tõmbavad terava piiri õiguse rikkujale ja selle õiguse subjekti vahele. Selle järele, arusaavusetud tegutsejad kui seaduse rikkujad, ei kuulu vastutuse alla, ent olles kahjusaavuse objektiks, leiavad nad ühel määral teistega seaduse poolt kaitset ja nende püüd leida säärast kaitset, meie seaduste vaimu järele, ei pea ainult kohtama mingisuguseid takistusi, vaid just üm-

berpöördukt, peab leidma eesõigustatud tähelepanu. Vaimlise küpsuse aste, võime hinnata oma tegusid ja selle tagajärgi, ei või muidugi omandada erilist tähtsust sääraseis asjus, kus juba kuriteo avaldamine võib sama palju kahju tuua kahjusaaja aule, kui selle kordasaatmine ise. Siiski on selle liigi asjus, halbade tagajärgede võimalus kahjusaajale, järelemõtlematu nõude esitamisel, tunduvalt vähem, kui sel puhul, kui tal oleks puudunud säärane esitamise õigus.

Säärane reeglipärane õiguse suhtumine kodanliselt teovõimetute suhtes, erasjus süüdistuse algatamisel, leiab autoriteetse kindlustuse selles, et ka kriminaalkohtupidamise seadustiku uue redaktsioonil projekti järele, mille kokkuseadjad olid muidugi kõik järele kaalunud pro ja contra võimalused ja küsimust arutlenud maksvate seaduste seisukohalt, ei räägita mingisugusest alaealiste kahjusaajate õiguste piiramisest süüdistuse tõstmise suhtes erakaebuse asjus.

Siirdudes nüüd pillajate ja maksujõuetute võlgnikkude kaebuste esitamiseõiguse küsimusele, peab tunnustama, et kahtlused nende teovõimest selles suhtes peavad ära langema, sest kriminaalseadused ei sisalda nende suhtes mingisuguseid piiramisi. Tsiiviilseadused aga, nende teovõimet piirates, jälgivad aina üht, nende varanduste alalhoiu sihti, ilma mingisuguse vahelesegamiseta nende isiklikkude õiguste sfääri.

Pea sama peab ütleva ka õiguste kaotanute kohta. Kahtlemata võivad ka nemad kasutada erasüüdistuse algatusõigust, sest see õigus ei kuulu sellaste hulka, millised nad kaotanud süüdimõistu otsuse põhjal.

Kõik eelpoolvaadeldu käib vahenditute kahjusaajate ja nende asetäitjate (vanemad, eestkostjad, hooldajad j. t.) kaebuse esitamiseõiguse kohta, kes täidavad kahjusaaja teovõimetuse korral tema aset. Ent peale vahenditute kahjusaajate annab seadus õiguse kriminaalnõude esitamiseks erasjus ka neile, kes ei ole kahjusaajad otsekohesed mõttes, vaid esinevad asjast huvitatuina ühel alusel vahenditu kahjusaajaga. Nemad kasutavad seepärast nõude esitamiseõigust sarnaselt viimasega ja temast olenematult.

Nii § 1496. märkuse põhjal, naise süüdistuse vastu sihitud kuritegude puhul (§1532. märkus), on kahjusaajaga võrdselt kaebuse esitamiseõigus antud, kui

viimane abielunaine, ka tema mehele ja kui vallasnaine — tema vanematele, sugulastele j. t.; auhaavamise ja teotamise korral — auhaavatu abikaasale, vanematele või eestkostjatele jne. (§§ 1534 ja 1539 märkus). See õigus on antud üksnes neile isikutele, kel on kahjusaa- jaga suguluse või mingisugused muud isiklised sidemed, seepärast siis ei saa ka arvesse võtta sääraseid juhuseid, mida eelpool nägime (laadal maksude kogumise asi), sest siin on kolmandale isikule kahju tekitatud, mitte kuriteo enese, vaid selle tagajärgede läbi, siin aga olles kahju tekitatud vahenditult kahjusaaajale, võib osutada samasuguse kahjuna ka temale lähedale seisvaile isikutele.

Seni rääkisin isikutest, kes seaduse järele on õigustatud erasüüdistuse asjus esitama kaebusi, nüüd siirdun sama kaebuste sisuvaatlemisele, niipalju kui sest oleneb selle kategoria asjade eneste algatamine.

Maksva üldreegli järele on, kriminaal- asjade suhtes, politsei, kohtu-uuri- ja prokuratuur ja lõpuks ka kohtuvõimud ise, mitte üksnes õigustatud, vaid koguni kohustatud koguma tõendusi süüaluse süü kindlakstegemiseks ja ühtlasi ka kontrollima kõike seda, mis võib olla nende tõenduste ümberlükkamiseks. Ent selle üldreegli tarvitamine erasüüdistuse asjus tekitab kahtluse: See asjade kategoria, olenedes kahjusaaaja tahtest, nende tekkimisest ja leppimise võimalusest, läheb mitmeti tsiviil-asjadele, kus, nagu teada, politsei, kohtu-uuri ja prokurööri võim täiesti on kõrvaldatud asja toime- tusest, kohus aga piirdub aina pooltelt esitatud tõenduste tähtsuse ja jõu hin- nanguga. Selle tõttu erasüüdistuse ja tsiviil-asjade analoogia tekitabki küsi- muse, kas on politsei kohustatud, ja millisel määral, oma initsiatiivi väljen- dama, s. t. koguma asja kohta tõendusi, kindlaks tegema süüdlase isiku, või järe- takse see kõik kaebaja enese hooleks. Esimeses järjekorras nõuab üksikasjus selgitust küsimus, kas peab kahjusaaaja oma kaebuses täpselt määrama jälgi- tava kuriteo koosseisu, või määratakse viimase kvalifikatsioon ja ühenduses sel- lega ka maht ja eelkuulamise suun kind- laks politsei poolt.

Selle küsimuse lahendamisel ei saa jätta tähele panemata, et riik karistab era- kuritegusid sel juhusel, kui kahjusaaaja

näeb selles oma õiguste rikkumist; järe- likult täidab kaebus oma ülesannet, kui ta selle viimase seisukoha seab üles, s. t. näidates aina säärasele süüdlasele, mil- line seaduse järele süüdlasele võib tõesti karistust tuua, ent teo-juriidiline kvali- fikatsioon selle juures osutub ülearuseks, nii kui see kvalifikatsioon kohut sugugi ei seo, kes ise on kohustatud, kaebaja vaatest olenematult, määrama süüdlase juriidilise tähtsuse (kr. kohtup. sead. §§ 751. 752 ja 797 p. 2). Ainukese eran- dina sest võib esineda sellane juhus, kus tuntud välised teod moodustavad kaks ise- sugust väärtegu. Nii näiteks, kerget peksmist, arvestades süüdlase tahtega, võib hinnata kui vägivalda ja kui teoga haavamist. Käesoleval ja teistel sama- sugustel juhusel, on loomulik, et kuriteo kvalifikatsioon oleneb kahjusaaajast ene- sest.

Vähe keerulisemaks kujuneb küsimuse lahendamine sellest: kas on õigus kahju- saajal, kui kuritegu saadetud korda mitme isiku poolt, kaebusega esineda ainult ühe vastu, teiste vastu jälgimist algatamata.

Seaduses ei leia meie selle kohta min- gisugust näpunäidet, seepärast peab an- tud küsimusele lahendust otsima neist motiivest, millistega on kutsutud ellu ühed kui teised erakaebuse instituudi määrused. Pöördudes aga neile motiivi- dele, siis näeme, et iseäranen nende as- jade poolametlik jälgimise kord, milliste järele kriminaal-jälgimise algatus oleneb üksnes kahjusaaaja või temale lähedalsei- vate isikute vaba äranägemisest, ehkki leppe õigusega, on kutsutud välja järgmi- sest arutlusest: „kuivõrra ka riigile täht- tis ei oleks, et sääraseid teod, nagu neit- sirike, vägistamine ja naiste röövimine, oleksid seaduse poolt kõige karmimalt jälgitavad, ei või siiski tunnustada seda süüdlase ega moraalselt seisukohalt vas- tikuks, kui teha kohuseks ilma, et seks põhjust ja isegi lubada kohalikule polit- seile või mõnele teisele ülemusele tun- gida ja segada end perekonna saladus- tesse, sest paljude ja enamasti kõikide säärase teotuste avaldamine teeb neid veelgi raskemaks. Seepärast otsus- tasime siinkohal tuua sisse märkuse näol (nuhtlus sead § 1532 — märkus), mää- ruse, milline oma sisu poolest kuulub kohtupidamise seadustikku. (Nuhtlus- seadustiku seletavast kirjast I. j. lhk. 24).

Sellest selgub, et säärast liiki asjus

jääb kahjusaaja otsustada ainult küsimus kuriteo avaldamise soovist, mitte aga selle karistamisest. Seepärast oleks ka täiesti loogiline otsusele jõuda, et isiku hoole tuleb ka jätta karistuse alla käivate süüdlaste valik, s. t. tuleks kaugemale minna seaduse poolt ettemääratud sihist. Kui sellele juure lisada, et üldse nuhtlus-seadustiku, kaasosavõtjate määruste ja kriminaalkohtu-seadustiku üldistest põhi-joontest järgneb, et kuriteo juhtumuste korral vastutavaiks ja kohtule alluvaiks loetakse kõik kaasosavõtjad, siis on õiglane tunnustada, et kahjusaaja kaebus, kõrvaldades takistused antud teo avaldamiseks, avab ka seega võimaluse ametivõimudele kõikide kaasosavõtjate ja teiste kuriteo juure kuuluvate isikute süüküsimuse läbivaatamiseks.

Vastandiks sellele, puht erasüüteo asjade motiivest, mis aluseks säärasele korrale, s. t., kus mitte üksnes kriminaal jälgimise algatus, vaid ka selle lõpetamine kuulub kahjusaajale, loeme: „Meie seadusandlus tunnustab põhialuseks valitsuse mittevaheseisemist ja jätab selle algatamise, jätkamise ja lõpetamise ainult kahjusaaja enese otsustada. See motiiv on täiesti õiglane, sest ainult auhaavatud üksi võivad teada ja hinnata, kas auhaavamise avalikustegemine ei sünnita neile veel suuremat häbi ja kahju seltskonnas“, ja edasi: „1857. a. sead. kogu, mitte ainult ei pea möödapääsematuks karistada auhaavamise eest, vaid meelsamini soovib neil juhustel karistusest üldse loobuda — esiteks, kirjutades ette enne kohtuotsuse täideviimist poolte leppimise korral üldse karistus ära jätta ja teiseks eelistades avalikult tsiviilnõudmisi kriminaalseist“, ja viimaks r. n. s. §§ 18 ja 19 kohta: „Kõik need väärted ei sünnita seltskonnale erilist kahju, ja ainult kahjusaajad ise võivad teada kui võõra on süüdi väärted kordasaatja

isik.“ Ükski neist arutlustest ei jäta kahtlust, et seda liiki asjade juures on kuriteo jaotatavus täiesti võimalik, s. t. üksnes nende süüdlaste jälgimine võib leida aset, keda kahjusaaja soovib.

Kriminaalkohtu-seadustiku uue redaktsiooni projekt võtab vastu selle reegli juba seaduse vormis.

Erasüüdistus- ja tsiviil-asjade analoogia omaette, olles seotud alles vaadeldud küsimusega, toob esile veel küsimuse, kas on kahjusaaja, leppeteel lõpetatava asjus, kohustatud oma kaebuses näitama tema poolt süüdistatava isiku või on viimase tundmatuse korral politsei kohustatud isiku kindlakstegemiseks võtma abinõusid tarvitusele.

See mõte, et politsei sellaseid abinõusid pole kohustatud tarvitusele võtma, tekib arutlusest, et nii rahukohtunikud kui ka kohtu-uurijad enne asjatoimetuse algust peavad tegema katse pooli lepitada, mis muidugi võimalik sel juhusel, kui süüdistatav isik on kindlaks tehtud. Ühes sellega, kriminaalkohtu seadustiku § 47 järele pole rahukohtunikul õigust erasüüdistuse asjus esitatud kaebusi anda politsei kätte, selle koosseisu järele mingisuguste uurimiste toimetamise otsustarbel. Sellest järgneb aga, et rahukohtunikule esitatud kaebuses peab süüdistatav isik tähendatud olema.

Nagu pole seaduslikku ega loogilist alust mingisugust vahet teha rahukohtunikule ja politseile esitatud kaebuste vahel, siis näib, et võiks jõuda tulemusele, et ka lepet lubavate asjade kaebuste esitamisel politseile peab süüdistatava tähendama.

Sellest hoolimata asub praktika ja literatuur kindlalt vastupidisel arvamusel, tugedes kriminaalkohtu-sead. § 48 alusele, mille järele politsei on kohustatud igasuguste kuritegude, nende hulgas ka era-kuritegude korral toimima tagaotsimist.

Trükitoodete alalhoidmisest.

Eugen Maddison.

Hiljuti lugesin ühest päevalehest («Сегодня» nr. 155 k. a.), et Põhja-Ameerika Ühisriikides on arvatud heaks võtta abinõusid tarvitusele praeguse aja ajalehtede kiire kõdunemise vastu. Teatavasti trükitakse ajalehed tselluloospaberil, mis kõduneb kiiresti ja teeb ajalehtede kaema alalhoidmise võimatuks. Seepärast

on alati rõhutatud, et teatav arv eksemplare tuleks trükkida nartsudest või kallt-sudest valmistatud paberil — ja nimelt need eksemplarid, mis määratud raamatukogudele. Nagu nimetatud ajaleht teatab, ongi see Põhja-Ameerika Ühisriikides juba osaliselt viidud läbi. Minu arvates tuleks sellele ka meil mõelda, kui

oleme huvitatud oma kirjandusest: teata-
vasti trükitakse meil peaaegu terve kir-
jandus tselluloosipaberil. Missugune saa-
tus seeläbi meie kirjandust ootab, see
peaks olema igatüüel selge.

Omal ajal, kui trükiseaduse vastuvõt-
mine oli meil käsil, oli meil nartsudest
valmistatud paberi küsimus üheks põne-
vamaks.

Vabariigi valitsuse poolt riigikogule
esitatud trükiseaduse eelnõus (§ 7 teine
lõige) tuleb kohti ette, et trükitoodete
sundeksemplarid peavad olema mitte ai-
nult „korralikud ja rikkumatud“, vaid ka
„nartsude valmistatud paberil trükitud“
(1. riigikogu protokollide lisad, I—IX is-
tungjärk, lhk. 1740). Riigikogu üldkomis-
jonis leiti, et see meie oludes olevat liig
raske läbiviidav, ja pehmendati seda,
võttes vastu järgmise redaktsiooni: „ni-
metatud eksemplarid (sundeksemplarid.
E. M.) peavad olema korralikud ja rikku-
matud. Arvatud välja ajalehed
ja kuukirjad ning tööd, mis ro-
tatsioonil valmistatakse, sa-
muti tooted, mille suurus alla
ühe trükipoogna — peavad nime-
tatud eksemplarid nartsudest valmistatud
paberile trükitud olema“ (1. riigikogu pro-
tokollid, 9. istungjärk, 1923. a., lhk. 1751—
1752). Redaktsiooni pehmendamine sün-
dis trükikodade omanikkude mõjul, kes
leidsid, „et niisugusel kujul... see täie-
likult läbiviidav on“ (üldkomisjoni aru-
andja J. Jaaksoni vastus, ibid. lhk. 461).
Sellele — olgugi pehmendatud — nõud-
misele vaidles ägedalt vastu trükiseaduse
eelnõu harutamisel riigikogus rkl. A. Veil-
er, kes seejuures sattus isegi iseendaga
vastollu. Kõne alguses tähendas ta, et
„kui sarnasel nartsudest paberil, millel
meie raha trükitud, ka raamatuid trüki-

takse, siis pole tarvis seejuures kahelda,
et need raamatud rohkem alal hoiduks,
kui tselluloosipaberil trükitud“, kuna kõne
lõpus oli ta arvamisel, et „pealegi ei ole
nartsudest paber põrmugi parem kui tsel-
luloosist paber“ (ibid. lhk. 455—456). Te-
ma poolt tehti ka ettepanek nartsudest
valmistatud paberile trükitud sundeksem-
plaride esitamist välja jätta, põhjendades
oma ettepaneku raskustega, mis see trü-
kikodadele toob kaasa (ibid. lhk. 455—456
ja 1752). Aruandja J. Jaakson kaitses
üldkomisjoni seisukohta, kuid rkl. A. Veil-
eri poolt teisel lugemisel tehtud ettepa-
nek, kes muu seas aruandjale hüüdes va-
hele, tähendas, „et ministeerium peaks ise
selle enda peale võtma“, võeti riigikogu
poolt vastu. Eelnõu kolmandal lugemisel
ei puudutanud enam keegi küsimust. Kü-
simus oli surnuks löödud eelnõu 1. ja 2. lu-
gemisel. Oma positsioonidelt taganesid
nii vabariigi valitsus kui ka riigikogu üld-
komisjon oma aruandja näol. Siin kohal
seda küsimust uuesti meele tuletades,
tahtsin näidata, et mujal ta ei ole surnud
küsimus, vaid et seal vastuoksa asutakse
tema otstarbekohasele lahendamisele.
Tuleks loota, et ka meil, vaatamata nende
raskuste peale, millest kõneles rkl. A.
Veiler 1-es riigikogus trükiseaduse vastu-
võtmisel, lõpuks leitakse teid, kuidas
trükitoodete alaltroidmise küsimust meie
oludele vastavalt lahendada. Neid tuleb
leida, sest meie uuem ajalugu, meie ise-
seisvuse aeg on endale kirjalise väljen-
duse leidnud peasjaliselt ajalehtedes
ning kiiresti kõduneval paberil — isegi
meie seadusandluse aktid ei ole paremas
seisukorras, võtke, näit., meie „Riigi Tea-
taja“ esimesed aastakäigud: nad kõnele-
vad selgesti, missugune saatus neid ootab.

Kaebealuse psühholoogiast.

Politseiinspektor A. Liit.

Eelmises „E. Politseilehe“ numbris kä-
sitatud dr. Hellwigi raamatus leiame muu
hulgas rea pilte kaebealuse seisukohast
protsessis ning ta hingelisist läbielamu-
sist ülekuulamisel.

Hinnates suulise kohtutoimetuse pare-
musi tähendab autor möödaminnes, et
vaevalt jaksame kujutleda endile praegu,
et ainult mõni inimiga tagasi tehti kohtu-
otsused vaid kirjalikkude aktide põhjal,
kaebealuse ja tunnistajate tagaselja. Seda

loeti isegi plussiks õigusmõistmisele,
kuna arvati, et sedaviisi kohtunik kõige
paremini on kaitstud petliku mõju eest,
mida võiks avaldada temasse kohtualuse
isik enda kasuks või kahjuks. Nüüd sel-
levastu mõnikord kaldutakse langema
teise äärmusse, s. o. kohtualusest saa-
dava isikliku mulje ülehindamisse, võt-
mata arvesse, et kohtuistungis aeg on
seks liig lühike, et kohtunik selle kestes
vähegi tõsisemalt jõuaks süveneda kae-

healuse isikusse. Kaebealusest saadav üldmulje seega võib olla küllalt ekslik, samuti võime eksida ta esinemise hindamisel, vaadeldes ta kaitsetaktikat, viisi, millega ta suhtub ette pandud süüdistusse, millega reageerib etteheidetele, mis tehakse talle tunnistajailt, kaassüüdlasilt või eesistujalt.

Kaebealuse ülalpidamise hindamisel ta ülekuulamise puhul tehakse rängemaid eksitusi harilikult seega, kui hakatakse hindama teisi iseenda järele, s. o. püütakse mõelda end kaebealuse ossa ning siis kujutletakse, kuidas keegi peaks end sel juhusel ülal. On ju üsna küsitav, kui tabavalt keegi jõuab kujutleda oma ülalpidamist seisukorras, milles ta pole viibinud kunagi!.. Sel puhul autor tuletab tungivalt meele tõsiasi, et inimesed väga erisugusel viisil reageerivad ühele ja samale erutusele, sedamööda, kuidas juhtub olema igaihe loomulaad, et isegi üks ja sama isik olukorda mööda võib reageerida ise viisil ühele ja samale erutusele, olenedes sellest, kuidas just juhtub olema ta kehaline ja hingeline seisukord, või sellest, kas ta tunneb elavalt enda kohal rippuva kahtluse raskust või ümberpöörduvalt — ei taipa küllalt selgesti oma seisukorra hädaohtlikkust. Kindlasti on tähendatud reaktsioon ühe ja sama isiku juures erisugune sedamööda, kas ta tunneb enda süüdlasena või süütuna; samuti on kindel aga ka see, et isik, kes küll ei tunne olevat süüdi selles, milles teda süüdistatakse, konkreetsetel juhtumisel võib pidada enda nii ülal, nagu ta teeks seda tõeliku süüdi oleku puhul, s. o. võib paista süüdlasena. Eriti maksab see juhustes, kus kaebealune teab enda küll süütuna, kuid tunneb enam-vähem selgesti, et ta vastu kõnelevad kaaluvad kahtlustused. Peenetundelise või kartlikloomulise inimese võib lüüa roopast välja juba paljas kahtluse tõstmine ta vastu.

Tuleb arvestada ka seega, et inimeste ülalpidamine politseijaoskonnas või kohtusaalis vaevalt sarnaneb nende ülalpidamisele väljaspool ametruume. See maksab eriti kaebealuseist, aga teatavas määras ka tunnistajast. Isegi politsei- ja kohtutoa alalised külalised — elukutselised kuritegijad — tihti ei jaksa suruda maha oma sisemist erutust, seistes kohtulaua ees, olgu nad nüüd kord ka ilmsüütutena vastutusele võetud (mis ju mõnikord ikkagi võimalik) või lootes õi-

geksmõistmist puuduliste tõenduste tõttu või lihtsalt oodates määratava karistuse suurust.

Kui nüüd juba vanad kohtutoa õhuga harjunud kuritegijad astuvad üle kohtu läve erutustundega, kui nad teevad katset äratada enda vastu soodsamat muljet, otse aga seeläbi enda kahjuks pidades end ülal ebaloomulikult ja tehtult ka siis, kui neid, võib olla, mõnikord süüdistatakse tulema kohtu ette ilmsüütult, siis õigusega võib oodata seda palju suuremas määras neilt kaebealuseilt, kes esmakordselt teevad tegemist kohtuga või vähemalt ei kuulu alaliste kohtuvõõraste hulka. Ka nende juures pole tähtis, kas nad on süüdlased või süütud. On kaebealune tõesti süütü, siis tunneb ta kahtlemata, et tema vastu on olemas teatavad süüdistavad asjaolud, mis andsid põhjuse tema toomiseks kohtu ette ja võivad lõppeda süüdimõistmisega. On ta aga süüdlane, vaatamata sellele, kas ta salgab või tunnistab üles, siis on tal selleks ometi liig palju mängus, et olla vaba igasugusest erutusest. Leidub aga ka inimesi, kellel seevõrd tugev enesevalitsemine, et nad ei lase paista välja oma sisemist erutust.

Eespoolkirjeldatud erutatud olekut võib panna tähele mõnikord ka tunnistajate juures, kes ometi ei tarwitsegi olla huvitatud protsessi lõpust. Ja see ei maksa üksnes, nagu autor nimetab, alamaist rahvakihtidest, vaid ka tunnistajast, kes pärit haritlaste ringkonnast. Keegi suurlinnas kauemat aega tegutsenud prokurör, kes kohtumiljööga läbi ja läbi hariunud, on pihtinud autorile järgmise ülihuvitava lookese: Teda kuulatud ühes süüteoasjas tunnistajana üle. Ta tunnistusel polnudki suurt õulist tähtsust, kogu kohtuasi olnud üsna igapäine. Ometi juhtunud, kui tema käes olnud kord anda seletust, mis ju tavalisest algab tunnistaja isiku kindlakstegemisega, et ta pole suutnud nimetada kohtu eesistujale oma eesnime.

Kirjeldatud vaatepunktist tuleb vaadelda ka kaebealuste kaitsetaktikat. Süüdi olev kuritegija harilikult salgab senikaua, kuni ta jõuab tundmisele, et salgamisest pole enam kasu ja talle jääb lootus oma teo ülestunnistamise läbi pehmenendada karistust. Tõsisest kahetsevast südamest tulevad süü ülestunnistused on äärmiselt haruldased, selles on kõik kriminaal-psühholoogid üksmeeles.

Vaadeldes lähemalt salgamist autor tähendab, et süüdi olevad kaebealused, kes püüavad end päästa salgamisega, teevad seda tihti oskamatult ja annavad seeläbi oma kaitseplaani ära samuti, nagu kuritegija, kes oma teada tegutseb hästi läbimõeldud plaani järele, ometi teeb mõnesuguse rumaluse, mis pärast võimaldab ta avalikukstegemise. Seesugune rumal salgamine tuleb kirjutada ka erutuse arvele, mis vallaanud kaebealuse.

Mõnikord kaebealuse salgamine on seevõrd mõttetu, et võiks tulla arvamusele, nagu salgaks kaebealune üksnes moe pärast, kuna ta juhitud mõnesugusest sisemisest sunnist endale märkamata rühub ülestunnistamise poole; näib, nagu tahaks ta paljastada seesuguse oskamatu kaitsmisega oma seisukoha nõrgad küljed ja seega ise kutsuda esile oma süüdimõistmise. Sel puhul räägitakse ülestunnistussundusest ja lepitustarvest, mis viimasel ajal elavalt näib huvitavat hingeteadlasi, leides mitme väljapaistva autori poolt tunnustuse jaatavas mõttes.

Mis puutub kaebealusesse, kes ei tunne olevat endid süüdi, siis on loomulik oodata neilt salgamist. Aga ka nemad teevad tihti rumalusi, olles kihutatud püüdest aidata võidule oma süütaus, ning suurendavad just seega kahtlust. Näiteks toob ette vale alibi tõendused, teeb katsed toimetada vanglast välja salakirju, salgab kangekaelselt asjaolusid, mis teiselt poolt leidnud juba kindla tõenduse jne. Et mitte langeda raske vea ohvriks, tuleb pidada siingi silmas, et ka süütu kaebealune, kelle vastu kuhjunud rasked kahtlustused, viibib kõrgemääralise erutuses, mis võib tõugata tema eespoolkirjeldatud mõttetuile tegutsemisile. Miski poleks rohkem vastuoksa, kui järeldada seesugusest kaebealuse ülalpidamisest ta süütunnet.

Autor juhib tähelepanu veel sellele, et kaebealuse valetamine ei tarvitse olla igakord teadlik. Kuna me oleme nõus tõlgitsemata tunnistajate ebaõigeid avaldusi tajumis-, mälu-, väljendusvõime j. m. puudustega, kaldume unustama kaebealuse suhtes, et temagi on inimene, kes võib eksida, kes heas usus olles võib avaldada midagi ebaõiget. Ja kuigi kaebealused tõepoolest valetavad teadlikult kaugelt sagedamini kui tunnistajad, kuna neil tõe varjamiseks on rohkem põhjust kui viimaseil, oleks ometigi ränk liialdus,

kui tahetakse teha kaebealune vastutavaks iga tema poolt tehtud ebaõige avalduse eest. Ükski kaebealune, olgu ta süüdlane või süütu, pole vaba erutusest ja segadusest ja seepärast pole imekspandav ega tõenda vähemaski määras ta tõelist süüdi olekut, kui ta mälu töötab puuduliselt ja vääriti.

Väga huvitavalt autor seab kõrvuti salgamise ja süü ülestunnistamise. On harjutud võtma kaebealuse salgamist ja valetamist kui tõendust ta sügavast raisusolekust. Kangekaelses salgajas arvatakse nägevat lõpulikult kuritegevusele andunud inimest, kelle kuritegelise mõtlemisviisi intensiivsus on palju tugevam kui teisel kaebealusel, kes samasuguseis tingimuses asus tunnistama üles, ning karistatakse seetõttu esimest harilikult raskemini ja teist kergemini. Vaadates aga küsimusele läbi forensilise psühholoogia prillide leiame, et kui salgamisel nii ka süü ülestunnistamisel võib olla tuhandeid erisuguseid põhjusi ja seepärast kaebealune, kes tunnistab oma teo kergel käel, ei tarvitse olla igakord kõlbliselt parem kui ta seltsimees, kes kangekaelselt jääb salgamise juure, olgugi ta tõeliselt süüdi ja teadlik oma süüdi olekus. Mõni salgamine on hoopis lugupidamisväärsem ja annab tunnistuse kaebealuse paremast kõlblisest tasapinnast kui mõni ülestunnistus. Kui näiteks elukutseline kuritegija, nähes asjaoludest, et salgamine oleks mõttetu, tunnistab enda süüdi, siis ei sünni see mitte kahetsustundest või süü lepitamise vajadusest, vaid on tegemist toorest kasupüüdest juhitud kaine kaalutlemisega. Ümberpöörduvalt ei leia just aust lugupidavad ja häbeliku loomuga inimesed, kui nad kuidagi sattunud libedale teele, tihti julgust ülestunnistamiseks; mitte kangekaelsus, vaid häbi sulle nende suu.

Et ka endasüüdistused (juhused, kus keegi annab omal algatusel enda süüdlasena võimude kätte) iseenesest pole veel mingi kindel süütõendus, kuna tuleb ette väljamõeldud endasüüdistusi, sellest autor toob mõned huvitavad näited. Üks neist kõlab järgmiselt: Berliini politsei teadaande järele 3. juulist 1912. a. on abielus olev Marta B. eelmisel päeval ühe Ülemspree ääres oleva restoraani kohal uputanud oma kolmeaastase tütre. Pealtnägijail läks korda tuua ema eluga veest välja, kuna last ei suudetud päästa ja ta laipki seni leidmata.

Proua B. süüdistas end ise oma lapse surmamises. Üksikasjaliselt motiveeris oma tegu õnnetu abieluga.

Mõne päeva pärast töid ajalehed sündmusest ülevaatlikke teateid, lisades eelmisele veel juure, et uputatud laps ei olnud mitte proua B. oma, vaid võõra laps, 4 a. vana, kelle B. võtnud oma lapse pähe eksikombel kasvatusasutusest kaasa. Hiljem selgus aga, et B. pole üldse last uputanud, ei oma ega võõrast.

Tegelikult oli asi järgmine: B. hüppas vette paadisillalt hulga tunnistajate juuresolekul. Sündmusest kuulis ka silla ääres peatuva aurupaadi kütja, kes kohe seletas, et B. olevat sõitnud aurupaadiga üle jõe ja ähvardanud laeval olles veel samal päeval hüpata jõkke ühes oma lapsega. Nüüd olid juuresolijad veendunud, et B. hüppas vette ühes lapsega ja kui jõudis kohale politseiametnik, siis teatati talle sellest nagu ühest suust. Kirjeldati isegi lapse välimust. Kahjuks jättis politseiametnik märkimata tunnistajate nimed, kuna ta eesjoones toimetas haigemajja vees nõrkenud B. Kuid asi paistis olevat talle selge selletagi, sest B. ise kinnitas sedasama. Kuna aga B. olek äratas hiljem kahtlusi, lasti ta katsuda arsti poolt läbi, kes leidis, et tegemist on vaimuhaigega. Autor lisab juure, et juhtumusele, kui B. vaimlised defektid oleksid olnud vähem väljapaistvad või ekspertiis pealiskaudne, oleks asi kergesti võinud lõppeda süüdimõistmisega.

Väljamõeldud endasüüdistamisi tuleb aga ka vaimliselt täiesti normaalsete isikute poolt ette. Motiivid võivad olla mitmesugused, näiteks teise tõepoolest toimitud kuriteo katmiseks, kättemaks jne. Eriti ettevaatlik peab olema endasüüdistuse puhul, kus tuuakse esile ka kaassüüdlased.

Olles puudutanud eespool erandina süü ülestunnistusi, mis tehtud elukutseliste kuritegijate poolt kaine kasupüüdliku kaalutlemisega, vaatleb autor neid lähemalt üldnähuna ja jõuab otsusele, et need üldiselt võetult vääriavad kõrgel määral usaldust. Kuid kohtupraktika tunneb ka ebaõigeid süü ülestunnistusi ja seepärast võetagu iga ülestunnistus alati kontrollimisele muude andmete varal, eriti aga siis, kui ülestunnistus kisub süüpinka ka teisi isikuid.

Ülestunnistaja psühholoogia valgustamiseks autor annab sõna tuntud psühholoogile dr. Wulffenile, kes väidab, et teo avaldamise ja süü lepitamise tung normaalse kuritegija juures pole koguni nii pealiskaudne kui vast arvatakse. Näiteks mainib ta ühe mõrtsuka, kes ise nõudis enda surmamõistmist põhjendusega, et oma teoga ta olevat teeninud surma ja talt peaks võetama sada elu, et lepitada ta süü. Teo kannul käiv enam või vähem täieline hingeline kokkuvarisemine võib otse kisendada ülestunnistamise ja lepitamise järele, toimija ehmub iseenda ja oma teo ees, talle jääb arusaamatuks, kuidas ta võis hakkama saada sellega. Uimastusudu, mis ümbritses teda kuni teo kordasaatmiseni, hakkab lahkuma, kohkumine, vastikus, ahastus asuvad selle asemele. Hingepiin, mis hakkas liigutama end juba teo lõpuliku otsustamise silmapilgust, tõuseb kiirelt haripunktini, kust ta tormab alla ahastuse ja piina kuristikku. Süüdlast haarava hingepiina suurust tihti ei kujutata küllalt õieti ette. Isegi tugevad iseloomud võivad lüüa kõikuma, kuni viimaks jääb ainsam pääsetee üle: põgenemine ülestunnistamisse. See teostatakse sagedasti sama järelemõtlematult nagu tegugi; ei mõelda tagajärgedele, need annavad tunda endid alles hiljem. Enamail juhuseil sisemised olengud, mis sunnivad ülestunnistamisele, pole nii kindlamääralsed. Kuritegu oma ettevalmistustega, raskustega ja erutusega on möödas, selle eesmärk on saavutatud või jäänud saamata, kogu aja valitsenud pinge annab järele. Tekib sisemine jõuetus, mis ei jaksa pidada sammu uute asja uurimisest ja kohtulikust harutamisest väljakasvavate nõudmistega. Toimija hakkab vaatama oma teo ja selle tagajärgede peale kainema pilguga; seemööda kuidas väheneb senine pinge, hakkab ta oma tegu nägema hoopis teises valguses, tähelepanuväärival viisil — oma ümbruse, oma kaasinimeste silmadega, siia juure seltsib avalikustuleku hädaoht tõendusmaterjali läbi oma ülekuulamistega eeluurimisel ja harutusega avalikul kohtuistungil. Ja süüdinud hing otsib pääsemist ülestunnistuses, nagu ta seda teistel juhustel otsib tõbede või muude süüdimatuse olukordade ettetoomisest.

Mõnd maarajooni konstaabli paberite täitmisest.

Nagu üldiselt teada, täidab konstaabel kohtumaksude kui ka trahvide sissenõudmisi kodanikkude juures, milliste täitmiseks antud aega üks kuu (Pol. peaval. ringkiri 9. X. 1924. a. nr. 13 k.). Minnes välja seisukohast, et nõuetavad summad tasutakse võlgnikkude poolt viibimata, on antud tähtaeg küllaldane, aga juhtumusel, kui võlgnik varandust ei oma ega kuskil ei seisa kindlapalgalises teenistuses — ja seda on nad, nagu praktikast näha, enamjagu kõik — siis osutub nendelt võla sissenõudmine küll antud tähtaja kestel võimatuks, mis pärast konstaabel, arvestades tähtajaga, peab võlgniku kohta maksuvõimetuse akti seadma kokku ja ta esitama vastavale asutusele, teades, et see tuleb nii-kuin tagasi, kas varem ehk hiljem, sest otsekoheste maksude peavalitus kirjutab ette, et maksuvõimetuse akt seatakse kokku ainult sellasel juhtumusel, kui võlgnik arsti poolt töövõimetuks tunnustatud. Ka võib juhtuda, et võlgnikul selle aja jooksul, kui paber alluvuse järjekorras ametasutusi mööda rändab, mis võib kesta kuude kaupa, võimatus oleks nõuetavat summa tasuda, kuid konstaablil puudub jällegi paber.

Teiseks, kuidas toimida konstaablil sel juhtumusel, kui on teada, et ettekirjutus peab kuu aja jooksul olema täidetud, isikul varandust pole, maksuvõimetuse akti kokku seada ka ei või? Siin jääb küll konstaabel väljapääsematusse seisukorda — tuleb revideerimine, kas jaoskonnas või konstaabli juures — ja tagajärg distsiplinaar karistus — kuigi paberi tähtajal täitmata jätmise konstaabli hooletusest ei olene, sest tean oma kogemustest, et isiku juures tuleb käia ja on käidud kuu aja jooksul 8—9 korda, kuid tagajärjeta. Isik seletab alati, et tasub esimesel võimalusel — on sealt ja sealt raha saada jne. Konstaabel olles arvamises, et vast revideerimist ei tule ja arvestades otsek. maks. peaval. ettekirjutusega, jätab maksuvõimetuse akti kokku seadmata ja veel rohkem konstaabel ei tihka täiesti terve tööjõulise isiku kohta seada kokku eelpõlmetatud akti, sest isik kellele, ükskõik millise väärteo eest karistus määratud —

tuleb arvamisele, et mis sest ikka oli, et mulle nii ja niipalju määrati trahvi, minul ju mingit varandust pole ja politsei kiussab ka mõned korrad ja kui tal nõudmise aeg otsa lõpeb, küll siis seab maksuvõimetuse akti kokku ja sellega olengi trahvist vaba, seda olen paljugi korda kuulma pidanud — aga konstaablile tuleb ikkagi vahepeal revideerimine — ja tagajärg — distsiplinaar karistus. Ka seisukoht, et kellelt tähendatud aja jooksul maksu kätte ei saa, loetakse võlg kustutatuks maksuvõimetuse aktiga, pole minu arvates sugugi õiglane, sest jääks ju siis riigil kaunis suured summad saamata.

Veel peaks võtma ka arvesse selle k.-v. edasi tagasi käimise kulud — nagu oma praktikast tean — olen 175 margalise maksu sissenõudmise üle seadnud kokku kolm maksuvõimetuse akti ja maks jäi ikkagi saamata ja selle k.-v. käik maksis riigile alluvuse järjekorras saatekuld tõttu üle 100 marga — seega jäi riigil saada 275 marka. Oli küll paar juhus, kus oleks saanud töötasust nõuetavat maksu nõuda sisse, kuid siis polnud paberit.

Minu arvates peaks selles asjas mingisugust muudatust katsutama luua: esiteks seepärast, et konstaablil ei tarvitseks ainult kiire paberi täitmisele pearõhku panna, s. o. katsuda paberist ükskõik millisel moel saada lahti, et hoiduda ära distsiplinaar karistusest, ja teiseks, et ka isik temale määratud trahvi ära tasuks, misugune asjaolu vast kodaniku oma kohuste täitmisele kohustaks ja riik sellest sissetuleku saavutaks.

Omalt poolt arvan, et asi kõige lihtsamini lahendust leiaks, kui konstaabel asjaolust suusõnaliselt komissarile ette kannaks ja suusõnaliselt nimelt sellepärast, et kirjaliku ettekandega esinemine jaoskonnas palju üleliigset tööd sünnitaks. Peaks ju suusõnaline ettekanne sama palju väärima kui kirjalik.

Oleks väga soovitav, kui käesoleva kohta kõrgemalt poolt sõna võetaks meie kutsekirjas ja kui võimalusi ei leita asja muutmiseks — siis võimalikult selgitada ka neid põhjusi.

Konstaabel A. P.

Konstaablite kviitungiraamatutest.

„Eesti Politseilehe“ nr. 32 s. a. võtab sõna hra J. P—d „maarajooni kviitungiraamatuist“. Hra J. P—d poolt esitatud väiteid võib enam-vähem pooldada, kuid siiski leidub seal seisukohti, milliseid mina ei saa pidada õigeks.

On täiesti õige, et praegu tarvitusel olevad konstaablite kviitungiraamatud ei ole maapolitseis küllalt otstarbekohased ja jätavad soovida nii mõndagi. Nad on töötatud välja vastavalt linnapolitsei nõuetele. Et olukord ja asjaajamise viis maapolitseis rahasummade üleandmise ja edasimaksmise alal on hoopis teistsugused kui linnapolitseis, siis peaks siin ka kviitungiraamatud olema teistsugused — olukorrale vastavad. Linnapolitseis anavad konstaablid kõik vastuvõetud rahasummad igapäev kohalisele politseikomissarile või abikomissarile üle, kes nad Eesti panga osakonda või vastavatele asutustele edasi toimetab, konstaabli kviitungiraamatus vastuvõetud summi oma allkirjaga kviteerides. Maal ei ole see aga kauge maa tõttu teostatav, seepärast konstaablid ise maksavad vastuvõetud summad vastavaile asutusele edasi, jättes endale sellekohase kviitungi raha edasiandmist tõendavaks dokumendiks. Seetõttu maarajooni konstaabli kviitungiraamatus (avalduse alumisel äärel) peaks olema tekst: „Vastuvõetud raha marka makstud Eesti Panga osakonda (..... vallavalitsusele) kviitungi 192... a. nr.... vastu“. See kergendaks tunduvalt konstaabli tööd, sest tuleb anda ju igal konstaablil aastas mitusada kviitungi välja; pealegi näeks kviitungikonts kui rahaline dokument ilusam välja, kuna nüüd tuleb igakord trükitud tekstist tindiga vastav märkus raha edasitoimetamisest kirjutada läbi. Peale selle tuleks uusi kviitungiraamatuid trükkides neid üldiselt täiendada. Oleks väga praktiline, kui kviitungitele trükitaks tähtsamate maksude nimetused, nagu: tulumaks, kinnisvaramaks, isikumaks, kohtumaks, tunnistaja tasu jne., ja neale selle jäetaks mõni vaba rida mõne inbuslikult esineva maksu kirjutamiseks, mida ei ole võimalik näha ette. Kviitungiraamat tuleks küll vähe suurem praegusest, kuid selle asemel hõlbustaks tublisti kviitungi kirjutamist. Muu seas olgu tähendatud, et ka vallavalitsustes on seesugused kviitungiraamatud tarvi-

tusel ja neid peetakse väga otstarbekohasteks. Siis veel üks väike parandus. Praegu tarvitusel olevad kviitungiraamatud sisaldavad 100 lehte, missugused kannavad trükitud nummeratsiooni 1—100, mis õige ei ole, sest nüüd tuleb välja nii, et üks konstaabel annab välja mitu kviitungi ühe numbri all, tähendab niipalju kviitungeid, kuipalju temal on aasta jooksul tarvitusel olnud kviitungiraamatuid, kuna igast raam. väljaantud kviitungid algavad nr. 1-ga. Seesugune kord sünnitab arusaamatusi tõendavate dokumentidega võrdlemisel ja ei vasta arvepidamise seadusele. Hädapärast saab seda küll parandada sel teel, et algades (tegevusaasta kestel) teise kviitungiraamatu tarvitusele võtmisest kirjutada igale kviitungile kui ka kontsule vastava saja number ette, nagu: teise kviitungiraamatu juures 2, kolmanda juures 3 jne., kuid see näeb väga inetu välja ja võib mõnikord isegi äratada kahtlust kviitungi ehtsuse juures, kuna osa arvest trükitud ja osa kirjutatud tindiga juure, missugust korda ei ole ma näinud ühegi arvega raamatupidamise juures. Seepärast oleks kõige õigem jätta nii kviitungil kui ka avaldusel (kontsul) trükkimise korral vaba koht numbri jaoks, kuna seesuguse kirjutab kviitungi väljaandja ametnik kviitungi väljaandmise korral.

Hra J. P—d poolt on toodud ette, et mõned konstaablid, andes välja tunnistaja tasu tunnistajale, mis kohtuasutuse vahkirja alusel nõutud sisse, ei jäta enesele tõendavat dokumenti — rahasaaja allkirja seesuguse tasu väljamaksu kohta, vaid kinnitavad raha väljamaksu ainult oma allkirjaga kviitungikontsul ja saadavad rahasaaja allkirja vastavale kohtuasutusele ühes kirjavahetusega. Sellest olevat vähe. Arvan, et see tuleks täiesti küllaldaseks lugeda. Esiteks juba seepärast, et kohtuotsuste täitmise järele valvavad vastavad kohtuasutused, kellel on võimalus kirjavahetustel leiduvate tunnistaja tasusaajate allkirjade järele kontrollida, kas kohtuotsus on täidetud õieti või ei. Et muil asutusil, nagu kohalikul politseikomissaril ja riigikontrollil, niisugusel korral puudub võimalus seesuguseid rahasummade üleandmisi kontrollida, siis ei ole see minu arvates sugugi tähtis, sest riigikontrolli ülesannete hulka kuulub ainult riigisummade revideerimine, kuna

tunnistaja tasu ei ole riigisumma, vaid läbikäiv summa. - Et tunnistaja tasu tõesti antud edasi, selles ei võiks politseijaoskonnas tekkida kahtlust, kuna vastasel korral kirjavahetus oleks tulnud kohtuasutusest tagasi. Ka ei ole rahasaajalt ühe rahasumma saamise kohta kahe all-

kirja võtmine kuigi seaduslik ja on mõnikord isegi tülikas, ja kui kodanik keeldub ühe summa saamise kohta kahe allkirja andmisest, siis ei ole mingisugust seaduslikku alust teda sundida selleks.

—y.

Kriminaalpolitsei naisametnikud Saksamaal.

M. Morrison.

Aegajalt toovad ajalehed teateid, et naisterahvaste tegevus ka sinna hakkab ulatuma, kuhu seni küünis ainult meesterahvaste tööjõud. Kui veel tänini naisterahvaste kaastegevust peeti poliitilises ja välispolitseis sündsaks, arvati ometi sealjuures, et kriminaalala tundub neile liig raskena ja seal ei saa tarvitada nende abi ametnikkude näol. Muudatust Euroopa kontingendi politseijuhtidele tõi ilmasõda ühes temale järgnevate okupatsioonidega iseäranis Saksamaa Rheini jõe piirkonnas. Mingisugusel põhjusel olid okupatsiooni võimud siin kriminaalpolitsei naisametnikkude ametisse seadmise teinud katseid, esialgu küll abijõududena, kuid need katsed on annud häid tagajärgi. Okupatsiooni vägede lahkumisel peeti mitmel pool naisorganisatsioonide kongresse, kus tehti peaaegjalikult naistöõjõu tarvitamise heaks kihutustööd ja soovitati neid kõikjale, muu seas ka politseisse. Sellased kongressid väljatöötatud juhtnõõrid saadeti paljudele ametkohtadele kätte ja need väärised tähelepanu. Ja selle otsekoheseks tagajärjeks oli siseministri käsukiri 5. veebr. 1926. a., millega määrati esiotsa katseviisil Berliini kriminaalpolitseisse kuus naisametnikku, kes seks soovi avaldanud, ja millega ka tehti nende tegevusväli kindlaks. Naisametnikkude tegevusse pidi jääma kriminaalpolitseis see ala, kus tegemist oli alaealistega, naistega ja lastega, nimelt nende kohtutesse, haigemajadesse, ametkohtadesse, kasvatusmajadesse ja vangiviimisega. Ka leiti, et naisterahvad kõige kohasemad on toimetama tarviduse korral igasuguseid järelekuulamisi, olgu see naisterahvaste ja laste koduse elu, perekonnaseisu või teenistusvõimaluste üle. Igasugune tänavatel kaubitsemine, kerjamine, käevaatajate ja kaardimooride tabamine, prostitutsiooni urgaste paljastamine, iseäranis aga nõrgema soo ja laste keheline ja kõlbline kaitse, niipalju kui

see üldse puutus politseisse ja politsei siin suutis teha, oli mõeldud jätta naispolitsei hoole.

Esiotsa anti uutele naisametnikkudele teoreetilist õpetust kriminaalõiguses, kriminaalprotsessis, tsiviilseaduses ja administratiivõiguses, kuna aga praktika saamiseks uued naisametnikud pea kõik tähtsamad politseipresiidiumi harud pidid käima läbi ja nende tööga tutvunema. Et praktika oleks täieline, seks tuli uutel naisametnikkudel ka pidustustel ja suurte rahvakogunemiskohtadel käia, seal kahtlustäratavate naiste ja laste järele valvata, tarviduse korral neid ka ametlikul juurdlemisel kuulata üle.

Selle aastase ametisolemise järele toovad nüüd Saksamaa lehed lähemaid teateid kriminaalpolitsei naisametnikkude ja nende tegevuse üle ja tunnustavad, et naiste ja laste kuritegevuse vastu võitlemisel on naispolitseil võrdlemisi mitmed head omadused, mis puuduvad meespolitseil. Neid omadusi püüame edaspidi lähemalt selgitada, sest nad on mitmeti õige huvitavad ja tähelepanuväärilised. Naisametnikkude määramisel kriminaalpolitseisse on peetud silmas ka teaduslikkude katsete võimalusi ja arvatud, et naiskriminaalametnikud praeguse üldise moraali langemise ajajärgul paremini suudavad uurida viimase kurva nähtuse mitmesuguseid põhjusi kui keegi teine, saades neid otsekohe algallikaist.

Nagu siia jõudnud teadetest võib järeldada, on Berliinis arvamisele jõutud, et esimene kriminaalpolitsei naisametnikkude ametisse määramine ei ole ainult katse ja ei jää ka selleks, vaid et sellest võrsub tulevikus möödapääsematu vajadus. Ja juba ongi nüüd esimeste naisametnikkude aastase teenistuse järele 20 uut naisametnikku kr.-politsei teenistusse astumiseks ette valmistuma võetud. Iseenesest on vist uute naisametnikkude ametisse võtmisel suurel määral kaasa ai-

danud asjaolu, et esimeste naisametnikkude ametisse seadmine kohaste isikute leidmise tõttu on olnud üldse kaunis õnnelik.

Berliinile on mitmed teised Saksamaa linnad järgnenud ja meesametnikkude

kõrval kriminaalpolitseisse naisametnikke võetud ametisse. Eelpoolnimetatud prantsuse okupatsioonist vabanenud Rheini jõe piirkonna linnades, Frankfurdis, M. ä., Hannoveris, Kölnis ja Essenis on naispolitsei juba olemas.

Ametlik osa.

Käsu kirjaga siseministeriumile 30. septembrist s. a. nr. 104

on kohusetruu ja energilise teenistuse eest, mis seisis Järvamaal erakordselt hooguvõtnud kuritegevuse mahasurumises möödunud suvel, määratud rahalist autasu järgmistele kriminaalpolitsei ametnikkudele Paides: van. assistent H. Heiterile 7000 mk., assistent A. Volmüllerile 6000 mk., agent H. Hansarile 5000 marka.

Kriminaal-assistent Võrus Jaan Kübar on vabastatud ametist välispolitsei teenistusse ülemineku puhul, arvates 15. septembrist s. a.

Kriminaalpol. vanem agent Kuressaare Osvald Arjut on kinnitatud II järgu kriminaal-assistendiks sealsamas, arvates 1. oktoobrist s. a.

Kinnitatud ametisse, arvates 1. oktoobrist s. a.: Viru-Järva kriminaalkomissari sekretäriks — senine sekretäri kohustetäitja Johannes Zapp; Võru-Petseri kriminaalpolitsei assistendiks — senine assistendi kohustetäitja Voldemar Steinberg.

Käsu kirjaga 1. oktoobrist s. a. nr. 106 siseministeriumile

on kinnitatud poliitilise politsei II järgu assistentideks, arvates 1. oktoobrist s. a., senised assistendi kohustetäitjad: 1) Rudolf Ramler — poliitilise politsei osakonna juures, 2) Karl Hubel — poliitilise politsei komissari juures Tallinnas, 3) Johannes Pürn — poliitilise politsei komissari juures Narvas, 4) August Eisen — poliitilise politsei komissari juures Võrus, 5) Valter Rõigas — poliitilise politsei komissari juures Võrus ja 6) Artur Grünverk — poliitilise politsei komissari juures Pärnus.

Poliitilise politsei komissari sekretäriks Tartus on kinnitatud senine sekretäri kohustetäitja Theodor Taaal, arvates 1. oktoobrist s. a.

Politseidirektori käsu kirjaga 30. septembrist s. a. nr. 23

on Tallinna 6. politseijaoskonna asjaajaja Peeter Rull määratud konstaabli kohustetäitjaks Tallinna-Harju prefektuuri koosseisu, arvates 1. oktoobrist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri allkonstaabel Jakob Siim on vabastatud Vormsi rajooni konstaabli ajut. kohustetäitmisest, arvates 21. septembrist s. a.

Tallinna-Harju prefektuuri konstaabel Voldemar Lüdimois on vabastatud ametist omal palvel, arvates 1. oktoobrist s. a.

Tallinna 6. politseijaoskonna asjaajajaks on määratud sama jaoskonna vanem kantseleiametnik Aksel Promissen, arvates 1. oktoobrist s. a.

Viru-Järva prefektuuri konstaabel Karl Rehesaar on vabastatud ametist omal palvel, arvates 25. septembrist s. a.

Anton Saflu on määratud konstaabli kohustetäitjaks Lääne-Saare prefektuuri koosseisu, arvates 21. septembrist s. a.

Kriminaalpolitsei assistent Võrus Jaan Kübar on määratud omal palvel konstaabliks Võru-Petseri prefektuuri koosseisu, arvates 15. septembrist s. a.

Politsei peavalitsuses on registreeritud järgmised ajakirjad:

1) ajakiri „Rahva ülikool“, ilmub Tartus, kuus korda aastas; väljaandjad ja vastutavad toimetajad — Aleksander Audova, Ernst Kilkson ja Johann Sütt; ajakiri trükitakse Tartus, „Varraku“ trükikojas;

2) ajakiri „Ale“, hakkab ilmuma Tallinnas, kord kuus; väljaandja ja vastutav toimetaja — Karl Rotberg; ajakiri „Ale“ trükitakse Tallinnas, kirjastus-osaihisuse „Täht“ trükikojas;

3) ajakiri „Piksenool“, hakkab ilmuma Tallinnas, kaks korda kuus; väljaandja — Voldemar Riiman, vastutav toimetaja — Roman Laes; ajakiri „Piksenool“ trükitakse Tallinnas, „Estotrükk“ trükikojas;

4) ajakiri „Tuletõrjuja“, hakkab ilmuma Tallinnas, kuus korda aastas, väljaandja — vabatahtlik noortemeeste tuletõrje, vastutav toimetaja Egon Lukashevicz; ajakiri „Tuletõrjuja“ trükitakse Tallinnas, Eestimaa Trükikoja A/S.

Politsei peavalitsuse poolt on antud load:

Karl Otto p. Koppelmanile laskeriistade parandamiseks ja valmistamiseks oma töökojas Tallinnas, Vene tän. nr. 10, maksvusega 17. sept. 1928. a., Bernhard Johansonile laskeriistade ja laske moonaga kauplemiseks Kuressaares, Losi t. nr. 3, maksvusega 30. sept. 1928. a.,

samuti Herman Johani p. Eisenile Rake alevikus, maksvusega 22. sept. s. a.; laskeriistade ja laskemoonaga kauplemiseks ning laskeriistade parandamiseks — Aleksander Joosepi p. Amos'e, Narvas, Joala tän. nr. 22, maksvusega 23. sept. 1928. a.

Politseidirektori määrusega tühistatud

Pati vallas elutseva Karl Karli p. Reilandi ja Tallinna keskvangimajja paigutatud Aleksei Evdokimi p. Masti laskeriista hoidmise ja kandmise load. Masti end. elukoht Polli vallas.

Küsimusi ja kostmisi.

Nr. 316. Kostaabel R. Küsimus. Kes on kohustatud maksma niisugusel juhusel tulumaksu viivitusprotsendi, kus vallavalitsus saadab 1-kordse võlakaardi välja 1922. a. tulumaksu sissenõudmiseks 2. juunil 1926. a. ja viivitusprotsent arvatud 15. okt. ja 15. dets. 1922. a. Kas vallavalitsuse hooletuse läbi tuleb nüüd võlgnikul 4 aasta viivitusprotsent maksta. Ka puudub teatelehe kättesaamise allkiri kirjavahetusel, et võlgnikule oleks maksust teatatud.

Vastus. Kahtlemata on maksnik kohustatud maksma viivitusprotsendi ühes sissenõuderahadega, sellele vaatamata, et maksuleht õigel ajal pole kätte antud allkirja vastu ja sissenõudmine hiljaks on jäänud: 1) seaduses ei ole nähtud ette, millal just võlgade sissenõudmisele peab asuma, 2) tulumaksu seaduse järele on maksnik kohustatud ise selle järele valvama, kui suur tulumaks talle määratud, olgugi, et niisugune järelevalve raskendatud või on isegi peaaegu võimatu, ja

selle järele peab ta seaduses ettenähtud tähtaegadel ka oma maksud vabatahtlikult ära õiendama. Ei õiendata maksu õigel tähtajal, peab maksnik ka viivitusprotsendid ühes sissenõudmisega ära tasuma, ilma et talle teatatud oleks, et ta maksu alla on pandud. Niisugune on harilik kord.

Iseasi oleks, kui maksnik mitteharilikus korras oleks maksu alla pandud, s. o. milgi põhjusel mitte seaduses ettenähtud üldise korra järele. Siis peavad maksuasutused temale tingimata maksulehe saatma, kus ka uus tähtaeg võla õiendamiseks maksuasutuste poolt antakse, millest käesoleval puhul, nagu ülesseatud küsimusest nähtub, juttu ei saa olla. Vallavalitsus kui ka sissenõudja politseiametnik jääksid ka sel tingimusel maksniku ees vastutamatuks, sest ta siin vabatahtlikult peab maksu õiendama, kui ta % ei taha maksta.

Sellest edaspidi pikemalt „Politsei-lehes“.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**

Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i .

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

Englisberg, Anna Jaani t., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 13. 12. 19. a. nr. 4093. (7761)
Passau, Helene Jüri t., v. a. Paju vallaval. 15. 8. 23 a. nr. 51. (7765)

Turo (Turs), Oskar Hansu p., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 3. 9. 23 a. nr. 893. (7762)
Esna, Johanna Jaani t., v. a. Vastseliina vallaval. 23. 3. 20 a. nr. 663. (7767)
Rütel, Ida Johannese t., v. a. Pärsti vallaval. 27. 3. 20 a. nr. 264. (7769)

- T o v e r, Hilda Karli t., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 10. 1. 20 a. nr. 7221. (7763)
- A r a k, Ludvig Hendriku p., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 20. 7. 20 a. nr. 11433. (7764)
- I l b e r g, Linda Jaani t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ülemalt 5. 12. 23 a. nr. 3177. (7766)
- T ä l l, Arnold Jakobi p., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 19. 4. 24 a. nr. 308. (7768)
- S o m m e r, Pauliine Johannese t., v. a. Mustvee alevival. 1. 2. 24 a. nr. 21. (7770)
- M ä e s e p p, Hilda Joosepi t., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 31. 12. 19 a. nr. 6040. (7771)
- L o b o n a, Hugo Peetri p., v. a. Tall. linna pol. 5. jsk. ülemalt 9. 12. 19 a. nr. 2622. (7772)
- R ä t s e p p, Peeter Jaani p., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 26. 7. 25 a. nr. 726. (7773)
- K o c h, Elfriede Vilhelmi t., v. a. Luunja vallaval. 11. 1. 20 a. nr. 205. (7774)
- J a a g o, Johannes Peetri p., v. a. Kavastu vallaval. 8. 12. 19 a. nr. 134. (7775)
- K ü n n a p u u, Liine Adami t., v. a. Põlgaste vallaval. 15. 2. 20 a. nr. 240. (7776)
- K i s a n d, Rudolf Peetri p., v. a. Räpina vallaval. 15. 2. 20 a. nr. 1143. (8152)
- S u u r m e t s, Julie Mihkli t., v. a. Meeksi vallaval. 1. 12. 19 a. nr. 195. (8153)
- H u n t, Hindrek Matsi p., v. a. Räpina vallaval. 14. 2. 20 a. nr. 1477. (8154)
- R a u d p u u, August Mari p., v. a. Vastseliina vallaval. 5. 1. 20 a. nr. 368. (8155)
- K r e s s m a n n, Paul Viido p., v. a. Räpina vallaval. 13. 2. 20 a. nr. 1420. (8156)
- K ä ä r i k, Jaan Hindrekup., v. a. Koiola vallaval. 20. 1. 20 a. nr. 286. (8157)
- S i i l a n a r u s k, Daniel Gustavi p., v. a. Räpina vallaval. 13. 3. 24 a. nr. 56/117820. (8158)
- B e l o v, Peeter Peetri p., v. a. Peipsiäärese vallaval. 23. 2. 20 a. nr. 675. (8159)
- J ä r s, Paul Juhani p., v. a. Narva linna pol. ülemalt 11. 1. 22 a. nr. 30567. (8160)
- U r g a r d, Oskar Miili p., v. a. Räpina vallaval. 22. 9. 20 a. nr. 2269. (8161)
- G ö h r, Margarethe, v. a. Kuresaare pol. jsk. ülemalt 2. 12. 19 a. nr. 778. (8662)
- M i e l e r, Julie Joosepi t., v. a. Tartu linna pol. 1. jsk. ülemalt 24. 4. 24 a. nr. 1621. (8535)
- K ü l m, Ida Peetri t., v. a. Tartu linna pol. 2. jsk. ülemalt 12. 7. 21 a. nr. 17673. (8536)
- J a a r, Jüri Jüri p., v. a. 2. jsk. politseikomissariilt Tallinnas 15. 3. 26 a. nr. 396. (8537)
- S i i m e r, Hans Jaagu p., v. a. Tartu linna pol. 1. jsk. ülemalt 2. 12. 19 a. nr. 1760. (8538)
- R e i m a n, Natalie Jaani t., v. a. Tartu linna pol. 1. jsk. ülemalt 7. 1. 20 a. nr. 7080. (8539)
- H e r m a n n, Hilda Jakobi t., v. a. Tartu linna pol. 1. jsk. ülemalt 29. 12. 19 a. nr. 6591. (8540)
- M a s i n g, Leontine Ludvigi t., v. a. Tartu linna pol. 3. jsk. ülemalt 29. 11. 19 a. nr. 1340. (8541)
- O l d e k o p, Helmut Jüri p., v. a. Tartu linna pol. 1. jsk. ülemalt 1922 a. nr. 199. (8542)
- T o o m s, Mihkel Andrese p., v. a. Kuresaare pol. jsk. ülemalt 10. 8. 25 a. nr. 142. (8543)
- B e r g m a n n, Aleksander Eduardi p., v. a. Tall. linna pol. 6. jsk. ülemalt 5. 11. 20 a. nr. 8258. (8544)
- R ü m m e l, August Jaani p., v. a. Võisiku vallaval. 1. 6. 22 a. nr. 1436/228. (8546)
- J ä g e r - E l l e r b u s k, Peeter, v. a. Ruhnu vallaval. 20. 10. 26 a. nr. 64. (8661)
- V a s k, Jakob, v. a. Pihtla vallaval. 13. 4. 20 a. nr. 530. (8663)
- A l b o, Mihkel, v. a. Lümmada vallaval. 5. 10. 20 a. nr. 881. (8664)
- I s o p, Leena, v. a. Kihelkonna vallaval. 9. 1. 20 a. nr. 149. (8665)
- P i i k, Reet, v. a. Emmaste vallaval. 10. 1. 20 a. nr. 405. (8666)
- K a l l a s, Sofie, v. a. Mustjala vallaval. 4. 4. 26 a. nr. 51. (8667)
- T a a l e r, Vilhelmine, v. a. Hellama vallaval. 12. 10. 21 a. nr. 463. (8668)
- T r u u m e e l, Mihkel, v. a. Kihelkonna vallaval. 22. 1. 20 a. nr. 491. (8669)
- K a l l a s, Ida, v. a. Leisi vallaval. 12. 7. 20 a. nr. 319. (8671)
- L e e s i, Oskar, v. a. Lümmada vallaval. 5. 6. 25 a. nr. 548. (8672)
- L a u d, Selma, v. a. Pihtla vallaval. 17. 9. 26 a. nr. 885. (8675)
- T a m m, Ado, v. a. Kärla vallaval. 8. 10. 20 a. nr. 1065. (8674)
- K u u s k, Aleksander, v. a. Loona vallaval. 20. 6. 24 a. nr. 81. (8675)

- Fluss, Kristiine, v. a. Keila pol. jaoskon-
nast 1920 a. nr. 657. (10045)
- Pross, Salme, v. a. Tall. linna pol. 3
jšk. ülemalt 24. 10. 19 a. nr. 14924.
(10046)
- Suuder, Peeter, v. a. Tall. linna pol. 3
jšk. ülemalt 5. 12. 19 a. nr. 3632.
(10047)
- Grüner, August, v. a. Tall. linna pol.
3 jšk. ülemalt 2. 12. 19 a. nr. 1140.
(10048)
- Mänd, Arnold, v. a. Anija vallaval.
(10049)
- Pärn, Leena, v. a. Tall. linna pol. 3 jšk.
ülemalt 24. 1. 20 a. nr. 8101. (10050)
- Päev, Jüri, v. a. Rae vallaval. (10051)
- Viikmann, Elviine, v. a. Vaikna valla-
val. 4. 1. 26 a. nr. 242. (10052)
- Sepp, Oskar, v. a. Nehatu vallaval. 24.
10. 24 a. nr. 1179. (10053)
- Ots, Jaan, v. a. Tall. linna pol. 3 jšk.
ülemalt 1925 a. nr. 1912. (10054)
- Kokk, Anna, v. a. Tall. linna pol. 3 jšk.
ülemalt 9. 12. 19 a. nr. 2164. (10055)
- Schasmin, Salme, v. a. Palamuse val-
laval. 1927 a. (10056)
- Vellman, Otto, v. a. Kurna vallaval. 30.
1. 25 a. nr. 315. (10057)
- Lillipuu, Jaan, v. a. Valga pol. jšk.
ülemalt nr. 7151. (10058)
- Lilienfeldt, Theodor, v. a. 3 jšk. poli-
tseikomissariilt Tallinnas 19. 1. 27 a.
nr. 314. (10059)
- Väljaots, Akulina, v. a. 3 jšk. politsei-
komissariilt Tallinnas 11. 10. 26 a. nr.
1509. (10060)
- Penjan, Johannes, v. a. 3 jšk. politsei-
komissariilt Tallinnas 3. 5. 20 a. nr.
10778. (10061)
- Tiideman, Gustav, v. a. 3 jšk. politi-
seikomissariilt Tallinnas 3. 6. 21 a. nr.
1407. (10062)
- Paulberg, Arnold, v. a. Tall. linna pol.
4 jšk. ülemalt 22. 10. 23 a. nr. 2264.
(10063)
- Schahova, Maria, v. a. Tall. linna pol.
6. jšk. ülemalt 1919 a. nr. 1252. (10064)
- Piikman, Hans, v. a. Tall. linna pol.
3 jšk. ülemalt 20. 2. 24 a. nr. 3589.
(10065)
- Sossin, Aleksei, v. a. Tall. linna pol.
1 jšk. ülemalt 1. 9. 24 a. nr. 3224.
(10066)
- Laos, Hans, v. a. Tall. linna pol. 3 jšk.
ülemalt 31. 1. 20 a. nr. 2700. (10067)
- Ilupmägi, Tõnis, v. a. Tall. linna pol.
4 jšk. ülemalt 5. 12. 19 a. nr. 2078.
(10068)
- Vaen, Johannes, v. a. Harku vallaval.
1925 a. nr. 77. (10069)
- Muhk, Peeter, v. a. Tall. linna pol. 3
jšk. ülemalt 9. 9. 20 a. nr. 9923.
(10070)
- Maar, Voldemar, v. a. Vääna vallaval.
25. 4. 24 a. nr. 28. (10071)
- Roosiman, Ado, v. a. Tall. linna pol.
3 jšk. ülemalt 20. 2. 23 a. nr. 560.
(10072)
- Männik, Juula, v. a. Tall. linna pol. 3
jšk. ülemalt 9. 1. 20 a. nr. 6315.
(10073)
- Kurikjaan, Emilie, v. a. Tall. linna
pol. 3 jšk. ülemalt 7. 1. 20 a. nr. 5046.
(10074)
- Schuman, Linda, v. a. Kurna vallaval.
29. 1. 26 a. nr. 6. (10075)
- Malmström, Paul, v. a. Prangli valla-
val. 12. 9. 24 a. nr. 29. (10076)
- Lusman, Theodor, v. a. Prangli valla-
val. 22. 1. 20 a. nr. 79. (10077)
- Brauer, Johannes, v. a. Viimsi vallaval.
(10078)
- Nuum, Oskar, v. a. Abroka vallaval.
1923. a. nr. 123. (10079)
- Orav, Jüri, v. a. Rae vallaval. 1923 a.
nr. 138. (10080)
- Neidorf, Marie, v. a. Rae vallaval. 1920
a. nr. 1254. (10081)
- Treiman, Herman, v. a. Nõmme pol.
jaoskonna ülemalt 1925 a. (10082)
- Vesterbaum, Marta, v. a. Tall. linna
pol. 1 jšk. ülemalt 1925 a. (10084)
- Kluttschik, Boris, v. a. Tall. linna
pol. 3 jšk. ülemalt 20. 1. 20 a. nr. 216.
(10085)
- Pärt, Johannes, v. a. Tall. linna pol. 3
jšk. ülemalt 8. 1. 24 a. nr. 3331.
(10086)
- Poju, Alma, v. a. Viljandi linna pol. üle-
malt 11. 12. 19 a. nr. 3636. (10701)
- Lasting, Marie, v. a. Võru linna pol.
ülemalt 26. 11. 19 a. nr. 1199. (10702)
- Hõim, Ida, v. a. Peri vallaval. 16. 12.
19 a. nr. 305. (10703)
- Pelster, Elmar, v. a. 3 jšk. politsei-
komissariilt Tallinnas 8. 1. 27 a. nr. 2089.
(10704)
- Torp, Aleksander, v. a. Kärgula vallaval.
18. 4. 21 a. nr. 403. (10705)
- Sprenk, Lembit, v. a. Viitina vallaval.
12. 4. 22 a. nr. 17. (10706)
- Kelp, Mihkel, v. a. Vastseliina vallaval.
5. 1. 20 a. nr. 359. (10707)
- Märtson, Erna Johani t., v. a. Tartu
linna pol. 1 jšk. ülemalt 23. 12. 21 a.
nr. 2725.

- Jaarmann, Evald, v. a. Lasva vallaval. 27. 5. 20 a. nr. 360. (10708)
- Märdimägi, Peeter, v. a. Pindi vallaval. 21. 3. 20 a. nr. 298. (10709)
- Kübard, Miina, v. a. Peri vallaval. 29. 12. 19 a. nr. 454. (10710)
- Eiche, Daniel, v. a. Peri vallaval. 23. 3. 20 a. nr. 901. (10711)
- Kreevan, Leena, v. a. Loosi vallaval. 19. 12. 19 a. nr. 145. (10713)
- Lind, Aleksander, v. a. Vastseliina vallaval. 27. 1. 25 a. nr. 27. (10714)
- Kolk, Elsa, v. a. Aleksandri vallaval. 22. 3. 20 a. nr. 839. (10715)
- Pihlak, Natalie, v. a. Võru linna pol. ülemalt 2. 8. 19 a. nr. 2184. (10716)
- Günberg, Arnold, v. a. Võru linna pol. ülemalt 7. 4. 20 a. nr. 3381. (10717)
- Körbe, Jakob, v. a. Peri vallaval. 29. 12. 19 a. nr. 457. (10718)
- Ploom, Jakob, v. a. Pindi vallaval. 14. 4. 25 a. nr. 239. (10720)
- Endorf, Elmar Jakobi p., v. a. Sangaste vallaval. 21. 12. 19 a. nr. 498.
- Bermann, Johan Samueli p., v. a. Vana-Antsla vallaval. 17. 8. 20 a. nr. 1511.
- Tamberg, Minna Jüri t., v. a. Valga linna pol. ülemalt 15. 12. 19 a. nr. 2106.
- Poola, Andres Ernsti p., v. a. Laanemetsa vallaval. 9. 12. 19 a. nr. 447.
- Poola, Emilie Värdi t., v. a. Laanemetsa vallaval. 9. 12. 19 a. nr. 446.
- Tomson, Oskar Jaani p., v. a. Valga maak. pol. ülemalt 28. 7. 23 a. nr. 631.
- Munmer, Aliide Andrese t., v. a. Kuidgatsi vallaval. 8. 1. 24 a. nr. 5.
- Kolk, Jüri Jüri p., v. a. Tall. linna pol. 4. jsk. ülemalt 15. 12. 20 a. nr. 15010.
- Köverik, Karl Johani p., v. a. Holstre vallaval. 26. 6. 24 a. nr. 48.
- Karvand, Märt Märdi p., v. a. Päre vallaval. 13. 1. 26 a. nr. 1.
- Mitt, Liina Jüri t., v. a. Uue-Võidu vallaval. 31. 12. 19 a. nr. 535.
- Kass, Hans Jaani p., v. a. Kärstna vallaval. 11. 3. 20 a. nr. 274.
- Holtzmeier, Edgar Mihkli p., v. a. Öisu vallaval. 14. 12. 19 a. nr. 104.
- Matson, Ernst Andrese p., v. a. Tarvastu vallaval. 30. 1. 22 a. nr. 1707.
- Vargarda, Aleksander Matvei p., v. a. Voltveti vallaval. 16. 8. 26 a. nr. 94.
- Raun, Aleksei Jaani p., v. a. Heimtali vallaval. 1. 9. 23 a. nr. 59.
- Vunk, Pauliine Jakobi t., v. a. Pala vallaval. 6. 12. 19 a. nr. 263.
- Tabur, Elmar Andrese p., v. a. Kabala vallaval. 24. 7. 26 a. nr. 86.
- Riigov, Anna Jaagu t., v. a. Vana-Tänasilma vallaval. 29. 12. 19 a. nr. 421.
- Must, Karl Karli p., v. a. Vana-Vändra vallaval. 2. 2. 26 a. nr. 20/259869.
- Sulane, Elena, v. a. Muhu-Suure vallaval. 10. 1. 19 a. nr. 140. (6517)
- Evert, Vladimir Aleksandri p., v. a. Viljandi maak. pol. linna jsk. ülemalt 6. 5. 25 a. nr. 2015.
- Nõu, Ivan, v. a. Hellama vallaval. 6. 5. 22 a. nr. 854. (6518)
- Saat, Aleksander, v. a. Muhu-Suure vallaval. 10. 1. 20 a. nr. 85. (6519)
- Matsalu, Matrjona, v. a. Kogula vallaval. 7. 9. 20 a. nr. 548. (6520)
- Obukak, Vassili, v. a. Hellama vallaval. 17. 1. 20 a. nr. 354. (6521)
- Ennemuist, Vladimir, v. a. Uuemõisa vallaval. 23. 7. 25 a. nr. 67. (6522)
- Naaber, Mihail, v. a. Muhu-Suure vallaval. 14. 1. 20 a. nr. 319. (6528)
- Kirves, Ivan, v. a. Muhu-Suure vallaval. 28. 6. 20 a. nr. 731. (6529)
- Suu, Mihail, v. a. Hellama vallaval. 19. 2. 20 a. nr. 476. (6530)
- Evert, Vassili, v. a. Maasi vallaval. 22. 1. 24 a. nr. 2. (6531)
- Trumees, Aleksei, v. a. Laimjala vallaval. 14. 9. 20 a. nr. 354. (6532)
- Väli, Andrei, v. a. Hellama vallaval. 15. 12. 26 a. nr. 483. (6533)
- Kolk, Mihkel, v. a. Muhu-Suure vallaval. 17. 1. 20 a. nr. 371. (6534)
- Rasva, Liina, v. a. Hellama vallaval. 25. 2. 22 a. nr. 805. (6536)
- Valter, Viio, v. a. Kogula vallaval. 15. 10. 20 a. nr. 1062. (6539)
- Ausmeel, Elena, v. a. Hellama vallaval. 9. 8. 22 a. nr. 912. (6540)
- Üksti, Viktor, v. a. Leisi vallaval. 11. 7. 26 a. nr. 69. (6541)
- Tarkin, Jakob, v. a. Lümmada vallaval. 14. 5. 20 a. nr. 671. (6542)

KUULUTUS.

Põltsamaa jaoskonna politseikomissar Viljandimaal annab teada, et 21. oktoobril 1927. a. kell 11 hommikul müüakse Imavere vallas, Imavere asunduses,

ENAMPAKKUMISEL

Tõnis Soo päralt olev varandus, mis koosneb kahest hobusest, ühest varsast ja kahest lehmast, hinnatud 40.000 marga peale, riigi rendivõla sissenõudmiseks. Müüdavad asju võib näha oksjoni päeval.

Pakkumine algab hinnatud summast.

Põltsamaal, 3. okt. 1927. a.

Nr. 0678.

Politseikomissar.